7 Σεπτεμβρίου 2014

Η κυρα- Σταυρούλα από την Άτταλη της Εύβοιας

/ Γενικά Θέματα

Φωτο:evia-guide.gr

Διακρινόταν για την βαθειά της ευλάβεια στα πράγματα της εκκλησίας , την υπομονή και το φίλεργο. Προερχόταν από έναν άγιο πατέρα, τον οποίο οι συμμορίτες έπνιξαν στο Αιγαίο, κρεμώντας στον λαιμό του μεγάλη πέτρα, γιατί είχε γιο στον στρατό. Μετά από μέρες βρέθηκε το λείψανό του όρθιο στην θάλασσα, όπως του αγίου Κοσμά του Αιτωλού. Ήτανε μάννα πέντε παιδιών. Δεν κάθισε ποτέ στο τραπέζι να πιάση ψωμί, χωρίς κόπους και ιδρώτες. «Γέροντά μου» και «Θεόκτιστέ μου» ήταν οι προσφωνήσεις της. Το αγαπητικό αυτό «μου» ήταν πάντα κάτω από την γλώσσα της. Ο σύζυγος, κομμάτι σκληρός και μεμψίμοιρος , δεν άφηνε περιθώρια για πολλές χαρές.
Κάπου – κάπου μας έπαιρνε και κάποιο τηλέφωνο.
– Τι κάνεις , κυρα- Σταυρούλα;
– Προσπαθώ να αναπληρώνω τα υστερήματα, τα κενά της νύφης, για να μην οργίζεται ο πεθερός και δημιουργήται παροξυσμός στην οικογένεια.
Όταν κάποτε ο αδελφός της προσπάθησε να την πληγώση, του έδωσε την

απάντηση των Αγίων.
– Έμαθε και γράμματα ο γυιός σου, αλλά, αδελφή μου, τι έγινε; Καλογεράκος. Μήπως έγινε δεσπότης;
– Άκουσε, αδελφέ μου• το δικό μου το παιδί ήταν άξιο να γίνη μοναχός.
Καύχημα ήτανε για την κυρά- Σταυρούλα πως ο γυιός της ήταν μοναχός και παντού το διεκήρυττε:
– Έχω και γιο μοναχό στο Άγιον Όρος.
Όταν καθόμασταν κατ' ιδίαν, μου εκμυστηρεύετο:
– Πολλές βολές την νύχτα ξυπνώ και αναρωτιέμαι: «Άραγε αυτά τα παιδιά έχουνε να πορευθούνε; Εγώ απόψε έβαλα κουτάλι στο στόμα μου• αυτά πως πορευθήκανε;».
Χρόνια οι χυλοπίτες και ο τραχανάς ήταν δικά της παρασκευάσματα και ευλογίες στο μοναστήρι, μαζί με τα ξερά σύκα για την Σαρακοστή. Κι εμείς οι μοναχοί θέλουμε κάποτε-κάποτε ν' ακουμπούμε στην θύμηση κάποιας ταπεινής μάννας.
Είχε διάκριση και ντροπαλότητα σαν να ήταν μικρή παιδίσκη. Ήρθε μια νύχτα με τον σύζυγό της στο κονάκι , στην Θεσσαλονίκη και προτιμήσανε να μείνουν όλη την νύχτα πίσω από την πόρτα, να μη μας ενοχλήσουν.
Η τραχειά ύπαιθρος με την σκληρή δουλειά αγιάζει. Μας έδωσε πολλές φορές τρυφερώτερους και γλυκύτερους ανθρώπους από τα σαλόνια και τα σπουδαστήρια των μεγάλων πόλεων. Γι' αυτό , με όλη μου την καρδιά μπορώ να φωνάζω και να παιανίζω: «Χαίρε έρημος• χαίρετε , δάση και βουνά, πλαγιές και κορφοβούνια, για τα καλά σας θρέμματα».

Από το βιβλίο: «Μορφές που γνώρισα να ασκούνται στο σκάμμα της Εκκλησίας»
Ιερά Μονή Δοχειαρίου , Άγιον Όρος

Γραφικές Τέχνες – Εκδόσεις: «Το Παλίμψηστον»
Πηγές: eisdoxantheou-gk.blogspot.gr